

A TITKOS BARÁT

D1 CSURI

Az egyik legjobb barátom egy kismadárka volt. Csurinak neveztem el. Mindennap, amikor hazajöttem, kivettem a ketrecből, és fölvittem a szobámba, ahol fölültem egy hintára, amely a tetőre volt felkötve.

Amikor bepiszkította ketrecét, mindig kitakarítottam, hogy jól érezze magát. Nagyon szeretett jókat enni, mindig adtam neki kendermagot, mert azt különösen kedvelte... olyankor még kedvesebben csiripelt nekem.

Amíg elkészítettem a leckémet, vagy mialatt tévét néztem, zenét hallgattam, ő ott ült és csiripelt nekem. Tudom, hogy egy szót sem értett abból, amit mondtam, de úgy éreztem, mintha mindig meghallgatott volna, amikor beszéltem neki a problémáimról.

Amint megláttam az üzletben a szép zöld, nagyon kíváncsi kicsi madárkát, tudtam, hogy őt fogom választani. A családban én voltam az első, akinek megengedte, hogy megfogja. Úgy örültem, sohasem gondoltam, hogy egy madár ilyen kedves tud lenni. Mindenki nagyon szerette Csurikát, de legjobban én. Sajnos, amikor körülbelül két éves volt, beteg lett. Ápolgattam, simogattam, sokat beszéltem hozzá... de sajnos örökre elvesztettem, meghalt. Nagyon elkeseredtem, legalább egy hónapig minden este sírtam. Még ma is gondolok néha rá. Pont, mielőtt meghalt, vettünk egy nyuszt, és ezért még jobban fájt Csurikáé halála, mert úgy éreztem, hogy nem foglalkoztam vele eleget. Pedig milyen fiatal volt, csak két éves! Ha egy madár megérdemelte volna, hogy többet éljen, akkor az Csurikáé volt! Van már több barátom is, de senki sem annyira jó, mint Csurikáé. Most augusztusban lett volna három éves.

Most sok barátom van, és három állatot is tartok, akik sok örömet okoznak. Nagyon fájt Csurikáé elvesztése, de soha nem bántam meg, hogy megvettem. Nekem nagyon fontos mindenfajta barátság. Vannak barátaim Romániában, Olaszországban, az osztályomban és a kosárlabdacsapatban is.

De az első és igazi legjobb barátom az a szép zöld madárka marad, aki megmutatta számomra, hogy az élet semmit sem jelent barátság és szeretet nélkül.

(Szabadkai Brúnó írása)

D2 A REPÜLŐ TEKNŐC

Élt egyszer egy tóban egy teknőc. Odajárt a tóhoz inni két hattyú. Lassacskán a teknőc és a két hattyú megismerkedtek, és mély barátság alakult ki köztük. Nem telt el nap, hogy ne találkoztak volna. Míg nem volt alkalmuk közösen megbeszélni az aznapi dolgokat, nem volt nyugtuk.

Nagy szerencsétlenségükre egyszer úgy telt el az év, hogy egy cseppnyi eső sem esett. Mindhárman aggódni kezdtek. Valami megoldáson kezdtek töprengeni. Mert a tó bizony ki fog száradni. Találni kellene egy másik tavat.

A teknőc nagyon elgondolkozott, és szomorú hangon szólt a két hattyúhoz:

– Barátaim, ti könnyen találtok másik tavat, ahol szomjatókat olthatjátok. De nekem megpecsételődött a sorsom. Ha nem lesz víz, ahol úszkálhatok, gyorsan el fogok pusztulni. Erre a két hattyú azt válaszolta:

– Teknőc barátunk, ne aggódj! Keresünk egy tavat, és visszajövünk érted. Valahogy csak elviszünk téged is a tóig!

E szavakat hallva a teknőc kicsit megnyugodott, és búcsút vett a két hattyútól.

Másnap a hattyúk egész nap csak repültek, keresték a tavat. Messze jártak, mikor hirtelen megpillantottak egy hatalmas víztükröt. Leszálltak, szomjukat oltották, és vidáman úszkáltak a vízen. Az egész napos repülés fáradalmi egy pillanat alatt eltűntek. Nagy boldogan, kiáltozva, énekelve szálltak visszafelé. Aztán eszükbe jutott a teknőc: hogyan is segíthetnének neki idáig eljutni? Messze van biz' ez a tó. Erre jól elszomorodtak. Aztán elgondolkoztak, és kisütötték a megoldást. Másnap reggel elmentek a teknőchöz, és elmesélték neki, hogy új tavat találtak.

– Már tudjuk is, hogy hogyan fogunk téged odaszállítani.

– Odaszállítani? Hogyan? – kérdezte a teknőc.

– Fogunk egy botot. Én megtartom a csőrömben az egyik végét, ő a másikat. A közepét neked kell erősen elkapnod a száddal. Rá kell harapnod, de ne feledd, út közben nem szabad kinyitnod a szádat, nem szabad beszélned, mert lepottyansz! – magyarázták a hattyúk.

Erre mosolyogva válaszolta a teknőc:

– Barátaim, bolondnak néztek? Gondoljátok, hogy repülés közben elengedem a botot?

Ezt hallva megnyugodtak a hattyúk. Körülnéztek, és hoztak egy erősnek látszó botot. A közepére ráharapott a teknőc. Az egyik végét az egyik hattyú vette a csőrébe, a másikat a másik, és felrepültek az égbe.

Csak repültek és repültek, míg egy falu fölé nem értek. Látják az emberek a repülő teknőcöt, és nagyon elcsodálkoznak. Látja a teknőc, hogy mindenki őt nézi. Nagyon tetszett ez a teknőcnek. Elöntötte a büszkeség. Nagy büszkeségében elfelejtette a hattyúk intelmét, és megszólalt:

– Látjátok, barátaim, mindenki engem néz!

De be sem fejezhette, már zuhant is lefelé. A két hattyú nagyon elszomorodott. Látták, hogy nincs mit tenni. Keserves sírás közepette érkeztek meg a tóhoz.

A teknőcnek viszont szerencséje volt. A hátára, a páncéljára esett, és egy karcolás sem esett rajta. A falusiak a lábára állították, és elvitték ugyanahhoz a tóhoz, ahol barátai keseregtek a szerencsétlenségén. A teknőc és a két hattyú nagyon megörült egymásnak. A teknőc megígérte, ezentúl mindig hallgat barátai tanácsára. Máig is nagy barátságban élnek, ha meg nem haltak.

(A Pancsatantra egy meséjének népmesei változata)